

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΗΚΕ

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΝΤΟΡΣΑΙΝ

"Όπως θα διαβάσατε ήδη στις εφημερίδες, από δεκαεπταήμερου συνέβη στο Παρίσι ένα τραγικό δυστύχημα, έντελώς... φιλόλογικό. "Έν' αυτοκίνητο, το όποιο οδηγούσε ο γνωστότατος συγγραφέας Ίστροφόνος Ταρό, διεμέλισε οίκατ' τον ποιητή Αλφονστο Ντορσαίν. Ήπι τή ειςαίφια αυτή, σάς παραθέτουμε έδώ μερικά ανέκδοτα του άτυχού ποιητού.

Ο Ντορσαίν, σάν να προσσθανόταν τί ειδους θάνατος τον έπερίμενε. Λίγες ημέρες από τού θανάτου του έλεγε σε κάποιον φίλο του: "Ο σύγχρονος πολιτισμός δεν αγαπάει καθόλου ούτε τούς ποιητάς, ούτε τούς σοφούς. Έτσι ο μέγας χημικός Μπερτελό διεμελίσθη από ένα καμινό και ο μέγας ποιητής Βερνιφέν από μιά άμαξοστοιχία... Καθημερινώς τούχο μιλώσι σιμβή κανένα παρόμοιο δυστύχημα καί τό Μπατεράλγ..."

Πού νά ήξερε ο δυστυχής τί θάνατο προώριζε ή μοίρα σ' αυτόν τον ίδιο...

Ο Άνατόλ Φράνς δεν αγαπούσε καθόλου την ποίηση του Ντορσαίν και έπανελιάβανε συχνά ότι τά ποιήματά του έστερούντο πλούτου ειζόνου.

— Είπε, έλεγε, σάν ένα κηροπό, ποι' κάνει καθημερινώς την ίδια άνοδοσίμη μέ τά ίδια λοιλούδια. Αντιθέτως ο Ντορσαίν εδάμαζε τον Άνατόλ Φράνς. Καί όταν μιά μέρα έμαθε τίς δυσμενείς του κρίσεις περί τών ποιημάτων του, είπε:

— Ο Φράνς είναι τόσο μεγάλος, ώστε έχει τό δικαίωμα να είναι άστυχός στις κρίσεις του γιά τά έργα τών άλλων...

Αυτό θά πη μετροφοροσύνη!..

Ο Ντορσαίν άνηξε στη σχολή τών ποιητών που έγνάριζοντα άδόξωβα, ένδιαφερόμενοι μονάχα γιά τό έργο του. Ένας από τούς μεγαλειέτους Γάλλους μυθιστοριογράφους έλεγε σχετικώς τελευταία:

— Θά μπορούσε να είχε γίνει μεγάλος, πλοίσσης και ένδοξος, άν δεν έλάτρευε την ταπεινότητα...

Ο Ντορσαίν είχε παντρευτή από πολλών έτών μιά γοητευτική πρωταγωνίστρια τού θεάτρου «Όντεόν», ή όποία άπύγγελε μέ θαυμασία φωνή τούς στίχους του.

Γι' αυτό ο ποιητής έπανελιάβανε συχνά:

— Η καλύτερη κριτική τών ποιημάτων μου είναι ή φωνή τίς γυναίκας μου. Όταν απαγγέλει ένα ποιήμα μου και ξεκαίνα σταματάει, καταλαβαίνω πως οι στίχοι του δεν είναι καλοί και τούς διορθώνω...

δος στο Λονδίνο, τό Σοφούλη, τό σημερινό Υπουργό τών Στρατιωτικών, τόν Προβλεγγιό, τού Χαιμονόπουλο μετά τίς Τουρκικές Προσβάσεις, θείο του μουσοφύου ζ. Καλομοίρη. Ο Χαιμονόπουλος είχε τιλιζει τό Σοφούλη μ' ένα χρώμα και έπί πλέον τού έθεσε τά χρώμα σπθάγκωνα. Ξεανήμασε όλοι, μέ τόν Σουφή και, φυσικά, και την κωρία Σουφή, που δέν άγινε ποτέ μόνον τόν άντρα της, γιά τό σπιτι του καθηγητού τού Πανεπιστημιου Σακελλαροπούλου. Ο Σοφούλης στο δρόμο διαμαρτυροταν παρακαλώντας να τού λίσουμε τά χρώμα. Υπείσθη όμισσ οσσοτό μαρτύριο. Στο σπιτι βέβαια τού Σακελλαροπούλου κανένας δέν ένδοσκολούτηζε να μιάς άναγνωρίση. Καί γελιάσαμε τόσο πολύ, είπαμε τόσα άστεία, ώστε ή βραδιά έζείνη μοι μένει άλυσμόνητη...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : 'Αποκρημάτικες άναμν ή σεις τών κ. κ. Μητσου Μυράτ, Μιλτ. Λιδωρίκη, Σπ. Μελά, Ν. Δάσκαρη, Τίμου Μωραϊτήνη, Γ. Πάπ κ. λ. π.

Τή γνώρισε κι' έγιναν φίλοι...

ΡΩΣΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΤΟΝΙΟΥ ΤΣΕΧΟΦ

ΜΙΑ ΠΙΣΤΗ ΣΥΖΥΓΟΣ

Είχαμε γυρίσει από την κηδεία της νεαρώντας συζύγου τού γέρου διεπνθού τού ταχυδρομίου της πόλεως μας Πετρούζ. Αφού έδάμασε τη μακαρίτισσα, πήγαμε πάλι στο σπιτι του, γιά να παρακαθήσομε, σύμφωνα μέ την παλαιά συνήθεια, στο δείπνο της παρηγοριάς.

Όταν σεβρίσαν την κηλοπίδα, ο γέρου χήρος άόρισε να κλείη ταρά και είπε :

— Αιτή ή κηλοπίδα έχει την ίδια κοκκινάδα που είχαν και τά μάγουλα τίς μακαρίτισσας... Είναι όμορφη σάν κι' αυτήν...

— Ναι, συμφώνησαν όλοι οι συνδαιτυμόνες, ή μακαρίτισσα ήταν σι' αλήθεια όμορφη... Ήταν μιά γυναίκα πρώτης τάξεως...

— Ναι, είτε κι' ο χήρος. Ναι, όποιος την έβλεπε θαμπονόνταν. Καί όμως, χήρος, έγω δέν την αγαπούσα ούτε γιά την όμορφιά της, ούτε γιά τούς καλούς της τρόπους... Αλλά τά δύο προτερήματα τά συναντά κανείς συχνά και στις άλλες γυναίκες... Την αγαπούσα γιά ένα άλλο χάρισμά της... Αγαπούσα τη μακαρίτισσα, που ο Θεός να πάρη κοντά του την ψυχή της, γιατί, παρ' όλο τό ζουφό και είδημο ροακτρία της, έμεινε πιστή στο σύζυγό της. Μου έμεινε πιστή, μοιούνητι αυτή ήταν μόλις είκοσι χρόνων. Ένω έγω σε λίγο ζούγωνα τό έξηνα... Έμεινε πιστή σε μένα, ένα γέρο άνθρωπο!...

Ο διάζος τής ένορίας, που ήταν κι' αυτός στο δείπνο, στο σημείο αυτό έδειξε την αμφιβολία του, ξεροβόλητας ήπιστα.

— Τι, τού είπε ο χήρος, δέν μέ πιστεύεις;

— Όχι πως δέν ό πιστεύω, τού απάντησε ο διάζος ταρυγμένος, μά... μά... ή νέες γυναίκες σημερα... αγαπούν πολλ... τά... πως τά λένε... τά φαντεβού...

— Αν αμφιβάλης, κίριε διάζου, γιά την πίστι τίς συζύγου μου, έγω θα σου άποδείξω τό άντιθέτο... Κατώφθωνα να την κρατάω κοντά μου πιστή, χρησιμοποιώντας διάφορα στρατηγήματα... Χρησιμοποιούσα την παροργία, γιά να διατηρώ ανεκλιόνητη τίς συζυγηή μου τιμή... Χρησιμοποιούσα όμορφένες κούβέντες, που έφτανε μόνο να τίς πώ γιά να κοιμώμω έντελώς ήσυχος, ως προς τό κερνάω τίς συζυγηές πιστεώς...

— Πουές ήταν λοιπόν ή κούβέντες αυτές; ρωτίσαμε μέ περιέργεια.

— Ω! ήσαν άλοιούστατες, άπάντησε έκείνος... Διέδιδα στην πόλη άνεπώστατες ήμεις τίς βίβρος τίς γυναίκας μου... Αιτίες τίς ήμεις τίς ξέρете όλοι και γι' αυτό ίσως μέ θεωρούσατε ως άτυχή σύζυγο και πάντα κίριε κρηγοφιμώριζατε όσάκις μέ βέβαιατε να περνάω μαζί μέ τί γυναίκα μου... Έλεγα λοιπόν καταλήλιος, γιά να τό μάθη όλος ο κόσμος: «Η γυναίκα μου είναι φιληνάδα τού διεπνθού τίς Άστνωκίας Ήβαν Άλεξίεβιτς... Αιτό μονάχα έφτανε... Κανείς άνδρας

δέν τολμούσε πάλι να έροτοτροπήση μέ τί μακαρίτισσα, γιατί όλοι φοβόνονταν την όργη τού διεπνθού τίς Άστνωκίας... Όταν μάλιστα ένας άνδρας σενατούσε στο δρόμο τί γυναίκα μου, άπομικρύνονταν γρήγορα από κοντά της, γιά να μη βάλη την ιδέα ο διεπνθής ότι την προσκολούθη... Έ! Έ! Έ! διάβολε!... πως μπορείς να τά βάλης μ' ένα διεπνθής τίς Άστνωκίας... Μπορεί μέσα σε μιá μέρα να σου σεαρώση έντε καταγγελίες και να σε κλείση από όλα σου τά χρώμα στη φυλακή... Έτσι έγω ήμουν έντελώς ήσυχος.

— Όποτε, είπαμε τότε όλοι μέ καταλήλι, ή γυναίκα σου δέν ήταν φιληνάδα τού διεπνθού τίς Άστνωκίας;

— Όχι... όχι... απάντησε έκείνος. Άργότερα όμως ο διεπνθής τίς Άστνωκίας, κηαίονοντας όσα κηλοφορούσαν εις βάρος του, θέλασε να γυνορήση τί γυναίκα μου... Ναι, γιά... τί γυνορήσα και γίναμν φίλοι... Μά τόσο τό καλύτερο γιά μένα... Έτσι ήμουν άξια πού ήσυχος ότι δέν θα τολμούσε να την κητάξη κανείς, γιατί τό ψέμμα που διέδιδά έγω είχε γίνει πραγματικό... Έ! Έ!... πως μπορείς να γίνη αντίχλος σάν έσοτα ενός διεπνθού τίς Άστνωκίας... Είχα βωή την ήσυχία μου στο ζήμα τίς συζυγηές πιστεώς... Μά ή μοίρα ζήλασε την ενταμία μου και ο Χάρος μου άραξε την πιστή μου Άλιόνα... Χι... Χι... Χι... Χι...

Έπειτα από την άποκαλύψη αυτή τού χήρου, όλοι έμειναμε σιωπηλοί.

Τέλος ο διάζος κηβήτισε:

— Ωραία! Ωραία!... Ο Θεός να δώσει να ξεαναπνευστήεις και να σου μείνη πιστή κι' ή δεύτερη γυναίκα σου, όσο κι' ή πρώτη...

